

MRTVOROJENI

Valentin Cundrič

Mrtvorojeni
otroci
ne jokajo,
se ne smejejo.

Na njihovih belih prsih
(ni se jih še sonce dotaknilo),
na njihovih belih prsih
(nikoli ne bodo cesta materinih sanj),
na njihovih belih prsih
kleči razbito sonce življenja.

Mrtvorojeni otroci
ne jokajo, se ne smejejo.
Njihove besede
so kot mrtve ribe
obležale na bregu jezika,
njihov pogled
je kot zaledenelo jezero
neprozoren,
težak,
svečan...

KAKO JE NOČ BELA

Franc Forstnerič

Kako je noč bela in velika,
če si z okovi zajedajoče bolečine
prikovan na obali
čakanja.

Zelen si od samote,
ko stojiš bos, do gležnjev
v plitvini mrtve struge,
in čisto sam pod mesecem poslušaj,
kako v premrlih vejah drevesa
ledeni
spomin na ptice.